

L'actual horari del Nord seria una delícia, si els trens arribessin a l'hora que senyala l'horari.

El cas del senyor Junoy

De les enraonies, malicioses i desconsiderades, nascudes per la atorgació del Premi Crexells de 1929, no en queda a penes res. Del fang que aparatosament han llençat els uns, amb la complaença dels altres, damunt del conjunt del jurat i especialment del guanyador del Premi, en resten ja només engrunes de pols. Potser de la redacció de «Mirador» ja ha desaparegut la fotografia dels cinc votants a favor de «El cercle màgic», amb la llegenda humorística al peu que deia: «La conferència de Baden-Baden»—al meu entendre comentari ben adequat al fall—. I ben segur que quan diumenge hom haurà ben paït l'àpat d'homenatge a Puig i Ferrater, les vicissituds del premi de 1929 seran un record tan vague com vague l'espectació pel de 1930.

Amb tot, m'apresso a aprofitar la mica d'oportunitat que encara resta, per a parlar del cas del senyor Junoy, del qual considero que hom ha parlat poc, mentre dels altres se n'ha parlat massa. Amb tot i que el seu vot fou la cosa més sorprenent i la nota més discordant que sortí del recambró de l'Ateneu, on s'elaborà el veredict, el seu nom ha estat el que ha sortit menys masegat de la crítica que no ha pogut defugir cap membre del jurat. Hom s'ha limitat, gairebé, a recordar aquell temps en què l'il·lustre editorialista de «El Matí» es dedicava a dibuixar capellans pel «Papitu» i poca cosa més. Comprenem el cas de Josep Pla, però no comprenem altres casos també d'afectuositat i justificació, i encara d'altres d'absolut silenci.

Algú podria objectar que els fets son eloqüents per parlar per ells tot sols. En aquest cas sobriarien tots els comentaris elogiosos o despreciatius fets a l'entorn de la concessió del Premi. ¿Què tindrà el catolicíssim Josep Maria Junoy, per tenir tan bona premsa en un camp d'acció com Barcelona on

cada periodista escriu darrera una barricada?

Els fets son prou coneguts. Fa dos anys, que set membres competents que componen un jurat voten el dia de Santa Llúcia, la millor novella catalana presentada a concurs. Fa dos anys que Josep M.^a Junoy en un moment de lucidesa que li ve a l'acte de votar, es recorda que és editor i vota per una de les obres que ell edita. Això potser no tindria gran cosa de censurable, si les obres a les quals dóna el seu vot de qualitat, estessin bé o s'adaptessin a les exigències del reglament del Premi Crexells, però és el cas que si el primer any va votar per «Cartes de lluny» de Josep Pla, que no és cap novella, aquesta vegada ha votat per «Entre flames» de Joaquim Ruyra, indubtablement una de les obres més detestables que aparegué l'any passat en el mercat de llibres catalans i que ben poca glòria ha eportat l'autor de «La Parada».

¿Què cal més per demostrar el fons moral que com a jurat posseeix l'admirat autor de «Les Idees i les Imatges»?

Fins ara el vot del senyor Junoy no ha decidit cap votació, però ningú pot assegurar-nos que a l'any que ve no s'esdevingui. I aleshores...

Desconec el reglament del Premi Crexells, però si no vaig equivocat, el jurat no es renova sinó cada tres anys. La qual cosa vol dir que aquest senyor té encara un any de coll per fer de les seves. Davant d'això i del perill que comporta, crec que seria un cas justificat d'incompliment de les disposicions que reglamenten el Premi, d'evitar que Josep Maria Junoy, gentleman, pulcre i espiritual, hagi de descendir una altra vegada encara de l'alta trona rosada de «El Matí», des d'on filosofa quotidianament amb lletra cursiva, per posar la seva atenció en la llordeva de la literatura catalana d'avui.

J. B. CLARET

La ràdio i l'agricultura

A tot arreu es fan esforços per fer servir en tot el que sigui possible la ràdio-difusió per el progrés de l'agricultura. Moltes emissores trameten amb regularitat discursos per als agricultors; mentre que nombroses d'altres tenen organitzat un servei especial per l'agricultura i vulgarització científica, i sobretot butlletins meteorològics molt exactes.

Hom pot esmentar com un exemple la Societat del Sud-oest d'Alemanya, que ha instituit un dels millors serveis agrícoles. La direcció ha adoptat un mètode molt interessant per instruir els agricultors per mitjà de la ràdio-difusió.

Pel juny de 1928 es va començar a ràdio-difondre per als pagesos i s'ha pogut constatar que no tan sols han estat molt apreciades aquelles emissions especials, sinó que alhora han exercit una influència favorable molt sensible.

Aviat hom veié, però, que l'èxit de la ràdio seria encara més gran si hom pogués trobar, als diversos pobles, intermediaris que poguessin prestar llur col·laboració.

Aquests intermediaris són generalment instruits, els és demanat d'indicar quina mena de temes de conferències podrien interessar la regió on viuen, i de fer una mena de crítica sobre cada emissió, ço que resulta, sens dubte, de gran profit per la difusió del camp perquè d'aquesta manera a les dades que s'obtenen relacionades amb els resultats de les diferents emissions s'aprofiten per futures emissions.

A més es trameta cada mes a aquests intermediaris en resum ço que hom es proposa ràdio-difondre, perquè puguin d'aquesta manera iniciar amb anticipació els sense filistes sobre els assumptes que pensen tractar. Com que aquests intermediaris són gent de cultura, en acabar l'audició poden donar explicacions sobre els punts que l'auditori no hagués comprès completament. Aquests intermediaris s'encarreguen ensems del funcionament dels aparells receptors que s'han col·locat a cada poble amb l'objecte de permetre als agricultors que no posseeixen receptor, d'escoltar les emissions.

Els resultats assolits, durant l'any passat, per la ràdio-difusió al camp han estat tan grans, que han encoratjat la direcció d'aquella societat a consagrar d'ara en endavant encara més atencions a aquest particular.

També té la intenció d'introduir l'actualitat en el servei agrícola. Els elements de la Societat, proveïts de micròfon visitaran els camps, els boscos, les quadres, els galliners, els molins, i d'aquesta manera tindran l'ocasió de tractar sobre el terreny tota mena de assumptes que interessin a l'agricultor.

La baixa de la pesseta

Ahí, a darrera hora del vespre, fou facilitada a la premsa una nota del Cap del Govern, sobre la despreciaió de la moneda. L'espectació produïda en tot el país a l'entorn d'aquest problema, i el caràcter de les manifestacions oficials de tons optimistes, fa de gran interès la seva publicació.

Atento siempre el Gobierno a no perder su constante comunicación con la opinión pública, exponiéndole sinceramente su criterio i sus propósitos, tanto en lo que afecta al porvenir, como en las cuestiones o problemas que en la actualidad se van presentando, cree indicado de hacerlo hoy con motivo de la injustificada baja de nuestra moneda en la cual no cabe ni desfallecimiento ni inhibición.

Se trata, efectivamente, según hemos dicho varias veces, de un problema inquietante, más por su confusión y por su aspecto moral, que por su aspecto material, ya que tener que pagar las libras caras tomando por tipo esta moneda, acaso sea el único medio de moderar las compras en el extranjero; que si algunas pueden ser necesarias, muchas son, sin duda superfluas.

Pero como la realidad es que el propósito gubernamental no es llevar la peseta a este descenso, el no tener en la mano el medio de contenerlo rápidamente, enoja y contraria al Gobierno, al mismo tiempo que se muestran gozosos y satisfechos los que sostienen el juicio—al mío completamente erróneo—de que las causas de ello son políticas, viendo aparentemente confirmadas sus pesimistas predicciones. ¿Pero, las podrían fundamentar sólidamente?

Si en motivos políticos hubiera de apoyarse, lo único cierto es que la caída de la peseta se ha precipitado rápidamente después de las declaraciones oficiales de que la Dictadura está próxima a traspasar sus poderes. Mas tampoco, para mí, puede estar en esto la causa porque tras el lento i suave deslizamiento anunciado de la Dictadura nadie puede temer, fundadamente, trastornos ni la falta de un Gobierno sucesor con capacidad y autoridad para mantener el orden y desenvolver la riqueza nacional.

Se cree que los factores que influyen en la cotización de la moneda son, primero los económicos, después los políticos, y por último los imponderables. El principal, económico, es adverso: balanza y pagos con acentuado signo negativo. También el político, aunque infundado, es desfavorable al crédito. Riesgo de que en el país renazca la vida agitada y azarosa anterior a la de 1923. Los imponderables, unos actúan en casa y otros fuera. Aquí, los fundidos y personajes tenebrosos, la inconstancia de los caracteres, a los que se supone propicios a desfallecer o claudicar; la falta de actuación ciudadana y de colaboración nacional.

Fuera de aquí, la guerra contra la redención i liberación económica

de España, nuestra magna obra: los petróleos, el nuevo Estatuto ferroviario, las reservas de las compañías de seguros, nuestra expansión hacia América, la codicia de nuestro oro, todo lo que ha contrariado a grandes entidades financieras extranjeras, que depreciando la peseta de este modo creen que nos dañan, aunque a la larga puede ser que se equivoquen.

La baja de la peseta afecta más a los pudientes que a los humildes. Los artículos que se encarecen son las telas ricas, como la seda, los perfumes, los automóviles, las confecciones extranjeras, el champán, el tabaco exótico; pero el pan, el trigo, el aceite, los lienzos, paños y calzados del país, no.

No faltan los que han de querer presentar al pueblo llano, como ruinoso y esencial para su vida, sólo por inquietarle y predisponerle contra el régimen, esta contradicción valutaria.

No hay tal. Tomando por tipo la libra esterlina y como monedas similares la lira, el franco y la peseta, todavía una libra que cuesta hoy 38 pesetas, y que puede ser que llegue a costar pronto más de 40, si siguen actuando contra ella los factores anunciados, cuesta más de 80 liras, y más de 100 francos.

Es decir que la situación monetaria de España, en medio del trastorno general del problema, no es la peor, ni mucho menos; pero, sea la que fuere, requiere, exige, serenidad por parte de todos, y que, conociendo que a falta de otro camino y de otra exhibición, este de la moneda es el único que queda expedito a los que fuera combaten a España y dentro no la defienden, se opongan con todas sus fuerzas a esta maniobra todos los buenos españoles, para demostrar al mundo que un país unido por la elevación de sus sentimientos y en defensa de su vida, y en este caso de su sólido y real prestigio monetario, es invulnerable.

L'homenatge a la senyora Puigcerver

Seguint la tanda de funcions d'homenatge a la veterana actriu, senyora Agueda Puigcerver, diumenge tindrà lloc la que li dediquen els aficionats de la Joventut Carlista.

Serà posat en escena el drama «La Creu de la masia» de Serafi Pitarra.

Aquest número ha passat per la prèvia censura governativa

Sessió de l'Ajuntament

Reunió de la Permanent

Ahí celebrà sessió la Comissió permanent, presidida per l'Alcalde, amb assistència dels tinents d'alcalde senyors Iglesias, Tomàs i Cuitó i del substitut senyor Martín.

Aprovada l'acta de la sessió anterior, es prengueren els següents acords:

Donar de baixa en el padró d'habitants a Joan Carner Comaposa, Teresa Torras Farell i Dolors Pellicer Rosés.

Autoritzar el dipositari de cabals per rebre per compte i representació de l'Ajuntament, de la Hisenda Pública, recàrrecs municipals.

Assabentar-se d'una comunicació del Govern Civil, en la qual es transmet el missatge que el cap de Govern dirigeix en l'entrada de any nou als Ajuntaments, felicitant-los i alentant-los, principalment, per prosseguir l'obra de reconstrucció empresa, que ha d'inspirar-se per ésser fecunda en austeres normes de moderació, economia i solidesa, sense que la atenció sobre coses tan sèries i fundamentals, com la bona i justa administració d'un poble, es distregui per rumors, maniobres ni presagis, que amb intencions per-